

Andrew Marin

Láska je orientácia

Pozdvihnime dialóg s LGBT komunitou

Predslov Brian McLaren

Láska je orientácia

Andrew Marin

Pozdvihnime LGBT+ diskusiu medzi kresťanmi

Predslov Brian McLaren

Originally published by InterVarsity Press as Love is an Orientation

by Andrew Marin. ©2009 by Andrew Marin.

Translated and printed by permission of InterVarsity Press, P.O. Box 1400,

Downers Grove, IL 60515, USA. www.ivpress.com

All rights reserved.

Vydala Porta libri Bratislava v roku 2022 ako svoju 178. publikáciu.

Z anglického originálu Love is an Orientation.

Slovenské vydanie © Porta libri, 2022

Všetky práva slovenského prekladu vyhradené.

Jazyková úprava: Jana Lučeničová

Preklad © Daniela Šinková

Dizajn a layout: Karol Prudil

Ekniha: Radovan Rumanovič

Porta libri

Legionárska 4

811 07 Bratislava

tel.: 02 55 64 08 68

porta@porta.sk

www.porta.sk

ISBN 978-80-8156-268-6

Porta libri
knižné vydavateľstvo

Homosexualita je viac než len biblická polemika o tom, kto má pravdu a kto sa mylí. Všetky nitky sa spájajú v pastorálnom a osobnom kontexte a Andrew Marin – na rozdiel od iných autorov, ktorých som čítal – narába s reálnymi ľuďmi v reálnych ľudských súvislostiach. Túto knihu zúfalo potrebujeme. Má potenciál postrčiť evanjelikálne hnutie k väčšiemu pochopeniu.

Scot McKnight, profesor religionistiky, North Park University

Pokiaľ ide o premýšľanie a kroky evanjelikálnej cirkvi v súvislosti s gejskou a lesbickou komunitou, až na pár výnimiek sme sa zasekli na troch možnostiach. Niektorí mlčia, lebo sa boja a nevedia presne, čomu veriť. Iní sa k tejto téme vyjadrujú hlasno a štiplavo. Myslia si, že aby bol nejaký dialóg vôbec možný, najprv musia v súvislosti s týmto špeciálnym hriechom zadafinovať „nezvratnú“ biblickú pravdu. Ďalší sa zase snažia uplatňovať zásadu „miluj hriešnika, ale nenáviď hriech“, ktorá znie dobre na papieri, ale v skutočnosti má podobu odťahovania sa od domnelých hriešnikov. Andrew Marin sa našťastie vymanil z týchto troch možností a ukazuje nám cestu lásky a dialógu, ktorá nás núti pýtať sa, prečo sme to takto nerobili celý čas. Pri čítaní tejto knihy má človek pocit, akoby nás Marin pozval usadiť sa do kruhu a úprimne sa porozprávať.

Mark Oestreicher, prezident organizácie Youth Specialties

Ide o jednu z najdôležitejších diskusií v súčasnej cirkvi. A najkontroverznejších. Andrew Marin do nej vnáša svieži, vlúdny a novátorský hlas. Nevníma túto tému len ako nejakú páľčivú „otázku“ – vidí za ňou tvár, priateľa, Božie dieťa. Vidí za ňou Ježiša, ktorého láska je pre mnohých ťažko uchopiteľná, pretože u jeho nasledovníkov sa stretli s niečím iným. Andrew nám pripomína, že či už sme ladení konzervatívne alebo liberálne, môžeme mať skvelé myšlienky, a predsa byť krutí a samospravodliví. To, že sme kresťania, však ľudia nespoznajú podľa toho, čo citujeme, ale podľa našej lásky.

Shane Claiborne, spisovateľ, aktivista, liečiaci sa hriešnik

*Venované Barrymu
– jedine ty môžeš pochopiť,
čo si pre mňa znamenal*

Predslov

Blázni sa hrnú tam, kam sa boja stúpiť aj anjeli, vraví staré príslovie. To isté však platí aj o hrdinoch. Hrdinovia sa vrhajú do horiacich budov zachraňovať úplne cudzích ľudí. Hrdinovia sa hrnú tam, kde vyčína hlad, vojna a epidémia, aby ľuďom zabezpečili jedlo, strechu nad hlavou a lieky. Hrdinovia sa ženú tam, kde zúria nepokoje, aby sa pokúsili nastoliť mier. Nie sú blázni: sú si vedomí nebezpečenstva, chorôb, paľby a nepokojov, v ktorých sa ocitnú. No aj tak majú odvahu vrhnúť sa do týchto situácií a riskovať vlastné bezpečie pre spoločné dobro.

Aj dnes máme šťastie na duchovných hrdinov, ktorí odmietajú držať si odstup a angažovať sa, až keď bude situácia menej riskantná alebo keď to ľudia možno ocenia. Plne si vedomí rizika sa ženú vpred – ku skupinám zachváteným pálčivým a šíriacim sa konfliktom, k enklávam doráňaných ľudí, ktorí zažívajú vylúčenie a odmietnutie, ku komunitám rozorvaným rozkolmi a rozbrojmi. Títo hrdinovia sa usilujú byť poslami uzdravenia, porozumenia, zmierenia a mieru. Neboja sa kritiky, ktorá padne na ich hlavu. (Minimálne ich nezabrzdí.) Vedia, že sa stretnú s nepochopením a očierňovaním. Vedia, že úprimní, nábožensky založení ľudia s dobrými úmyslami – tí, ktorí vo svoje náboženstvo veria tak horlivo, že by zaň položili život, ale by preň dokonca doslovne či metaforicky zabíjali – dokážu byť poriadne krutí. Títo hrdinovia však napriek tomu vykročili vpred, nezľakli sa. Sú totiž poháňaní väčšou silou, než je pud sebazáchovy.

Idú v šľapajach svojho vodcu, Ježiša Krista, ktorý tiež nehľadal vlastné záujmy, ale záujmy iných. Vedel, že vydať seba samého bude znamenať žiť a zomrieť aj za hriešnikov, no predsa pretrpel kríž, pohrdol potupou a to všetko pre radosť, ktorá sa mu ponúkala: radosť zo zmierenia ľudstva so sebou samým a s Bohom. Mal som tú česť spoznať v živote mnohých takýchto hrdinov. Väčšina z nich bola odo mňa staršia, ale mám ohromnú radosť, že dnes stretávam stále viac mladších hrdinov. Jedným z nich je aj Andrew Marin. Chystáte sa prečítať si jeho prvú knihu a rád by som ju uviedol jedným podobenstvom.

Nechcem byť úzkoprsý ani nikoho odsudzovať, ale svedomie mi

jednoducho nedovolí schvaľovať takýto životný štýl. Som presvedčený, že je to vec rozhodnutia, nie niečo, k čomu bol človek predurčený alebo čo mu niekto vnútil. Viem, že rodičovská výchova bezpochyby zohráva dôležitú úlohu a že podľa niektorých majú ľudia na túto orientáciu genetickú predispozíciu, ale tiež viem, že dospelí sú zodpovední za svoje správanie a správanie sprevádzajúce tento životný štýl nie je žiadnou výnimkou.

Na jednej strane verím, že žijeme v slobodnej krajine a ľudia by mali mať slobodu robiť, čo považujú za správne. Na druhej strane však verím, že sloboda má svoje medze a jednou z týchto medzí je životný štýl, ktorý ubližuje iným. Tento životný štýl, a o tom niet najmenších pochyb, ubližuje mnohým. Trhá rodiny, cirkevné spoločenstvá aj denominácie.

Každý má na tento kontroverzný životný štýl nejaký názor, ale ja verím, že najviac záleží na Božom názore a ten je podľa Biblie úplne jednoznačný. Biblia a najmä Ježiš túto orientáciu a správanie, ktoré je s ňou spojené, jednoznačne odsudzujú. Ježiš mal veľké pochopenie pre rôzne skupiny ľudí, ale predsa existovala skupina, ktorú absolútne a nekompromisne konfrontoval a ukazoval na ňu prstom. Išlo o ľudí, ktorí vyznávaním a praktizovaním tohto životného štýlu zneuctujúcu seba aj iných.

Ľudia, ktorí si zvolia tento životný štýl, sa často odrežú od všetkých, ktorí s nimi nesúhlasia. Uzavrú sa do komunity, v ktorej zaznievajú len súhlasné hlasy a názory, a ľudia inej mienky sa veľakrát stanú terčom ostrého výsmechu a odsúdenia. Často vnímajú svoju komunitu ako nadradenú a strácajú schopnosť hovoriť s rešpektom s tými a o tých, ktorým svedomie nedovolí s nimi súhlasiť. Niektorí dokonca tvrdia, že ich tak stvoril Boh, a pripisujú teda zodpovednosť za svoje rozhodnutia a správanie Bohu.

Niektorí z tých, čo sa naplno oddali tomuto životnému štýlu, zažijú neskôr krízu svedomia. Keď však chcú odísť, ich vodcovia aj bežní členovia túto zmenu názoru označia za zradu a tlačia na nich, aby zostali. Často používajú zastrašovanie, len aby ich udržali vo svojej komunite. Ako reakcia na to vznikajú organizácie, ktoré sa snažia pomôcť ľuďom opustiť tento životný štýl, pozviechať sa z vplyvu hrubých a bolestivých taktík tejto komunity a preorientovať sa na zdravší život a uhol pohľadu. Aj napriek odbornej pomoci však majú mnohí z tejto komunity pocit, že

ich tieto skúsenosti poznačili na celý život, a mnohí pri pohľade na roky strávené v tejto komunite prirovnávajú svoj životný štýl k závislosti.

Obhajcovia tohto životného štýlu sa javia veľmi vzdelaní a učení. Tvrdia, že ich stanovisko sa opiera o dlhoročnú históriu. Často citujú vedecké štúdie a dokladajú svoje tvrdenia emocionálne ladenými príbehmi. Niekedy sa u ľudí snažia vzbudiť súcit tvrdeniami o tom, ako zle sa s nimi zaobchádza a akí sú prenasledovaní za otvorené prezentovanie svojich názorov. Majú však sklon ignorovať iné historické pramene a vedecký výskum, ktorý je v rozpore s ich stanoviskom, neberú do úvahy svedectvá, ktoré nezapadajú do ich vopred urobených záverov, a zľahčujú vlastné prenasledovanie iných.

Zástancovia tohto názoru pre svoju „vec“ horlivo lanária ďalších. Mnohé organizácie vynakladajú na verbovanie detí a mládeže do svojho životného štýlu veľké peniaze a sú mimoriadne zbehlé vo využívaní médií – rozhlasu, televízie a teraz aj internetu – na vytváranie aury dôveryhodnosti a legitímnosti. Organizujú obrovské akcie a veľké zhromaždenia, na ktorých oslavujú svoju vzrastajúcu moc a dávajú najavo, akí sú hrdí na to, kým sú a čo zastávajú.

Každý vie, aký veľký vplyv majú na náš politický systém a ako sa im v snahe získať ich hlasy podlizuje jedna konkrétna strana. Pri pohľade na krajiny, kde tento životný štýl bujnie, si však viete predstaviť, ako bude vyzeráť náš národ, ak niektorí z nás nenájdu odvahu postaviť sa proti tomu. Všade tam, kde sa tento životný štýl rozšíri, nevyhnutne nasleduje celý rad spoločenských problémov.

Áno, aktivisti možno svoje správanie obhajujú slovom „láska“, ale k tým, čo s nimi nesúhlasia, len zriedka pristupujú s láskou. Mnohí z nás sa už stretli s pohrdaním aktivistov, ktorí presadzujú tento životný štýl a obhajujú ho ako legitímny alebo dokonca v súlade s Božou vôľou. Stali sme sa terčom nenávistných odkazov okorenených rôznymi vyhrážkami a siláckymi slovami. Mnohí volajú po našej skaze. Aj napriek tomu sme však zistili, že na nenávisť nesmieme odpovedať nenávisťou. Musíme týchto ľudí milovať a snažiť sa im pomôcť, aj keď nesúhlasíme s ich správaním.

Pravdepodobne vám už došlo, že toto podobenstvo nehovorí

o „gejskom a lesbickom životnom štýle“, ale o „odsudzujúcom životnom štýle“, o náboženskosti typu „vyber smietku z bratovho oka“, o akej hovorí Ježiš v Kázni na vrchu. (Ak ste si to neuvedomili, znovu si to prečítajte v tomto svetle.) Ako človek, ktorý sa narodil a vyrastal v striktnom konzervatívnom cirkevnom zbore (vlastne by sa na nás dokonale hodil pojem *fundamentalistický*), som za svoj život videl slušnú dávku posudzovania, odsudzovania, oddeľovania sa a vylučovania a viem, aké dobré, sväté a dokonale spravodlivé môže človeku pripadať takéto správanie. Väčšinu svojho dospelého života som pôsobil ako kazateľ a v praxi som takýto odsudzujúci životný štýl videl u mnohých cirkevníkov. Aj sám som bol neraz terčom ich pokusov o vybratie triesky. Musím sa však priznať, že aj ja som sa viac než dosť podieľal na odsudzovaní – hoci keď som to robil ja, nazýval som to „rozlišovaním“.

Aj z tohto dôvodu považujem knihu Andrewa Marina za nesmierne dôležitú a som veľmi rád, že tento nastupujúci vodca našiel odvahu napísať ju. Ako ste už zrejme počuli, mladým dospelým v Spojených štátoch sa pojmy *evanjelikálny* a *znovuzrodený* v súčasnosti najviac spájajú s protihomosexuálnymi a odsudzujúcimi postojmi. Nech je váš názor na orientáciu rovnakých pohlaví akýkoľvek, musíte uznať, že Ježiš nepovedal: „Podľa toho všetci spoznajú, že ste mojimi učeníkmi, ak zaujmete pevné stanovisko v kontroverzných spoločenských otázkach.“ Nie, povedal, že jeho učeníkov spoznajú podľa niečoho iného ... a o to ide Andrewovi na stránkach tejto knihy.

Na konci knihy vás Andrew nebude žiadať, aby ste súhlasili s jeho názormi na gejskú a lesbickú orientáciu alebo životný štýl. Vlastne vás nezahrnie ani množstvom polemických názorov. Pokúsi sa pomôcť vám pochopiť, čo sa naučil počúvaním s otvoreným a chápaným srdcom voči lesbám a gejom. A tiež sa pokúsi pomôcť vám reagovať na gejov a lesby vo vašom svete zrelšie a chápacejšie. Na záver vás požiada, aby ste sa zhodli na jednej hlavnej veci: že pre skutočných Ježišových nasledovníkov je jedinou správnu cestou orientácia a životný štýl lásky.

Urobí to preto, lebo sám sa celým srdcom oddal tejto orientácii lásky. Nejde mu len o povrchnú tolerantnosť ani o populárne „milovanie slovami“, ktoré operuje slovom láska, ale nie je ochotné znášať dôsledky. Nie. Láska, ktorej sa Andrew oddal, je úchvatná, nevysvetliteľná, všeobetujúca sa Božia láska. Takáto láska sa nedá zachytiť slovom ani

tisíckou slov. Najlepšie ju ukázal život, smrť a vzkriesenie.

Táto láska sa vystiera k nám všetkým – tým, ktorí zažívajú odmietnutie, aj tým, ktorí odmietajú; tým, ktorí reagujú, aj tým, ktorí sú príjemcami reakcie; tým, ktorí sú zaškatuľkovaní, aj tým, ktorí škatuľkujú; tým, ktorí sa boja, aj tým, ktorých sa boja. Táto láska nie je vyvolaná lúbeznosťou predmetu lásky, ale vyplýva z veľkorysej a presvätej orientácie jej Podmetu – Boha. A práve do tejto veľkorysej, svätej orientácie sa máme o chvíľu vnoriť novým a hlbokým spôsobom, čaká nás ponor do samotnej podstaty jednej z najspornejších a najkontroverznejších tém dneška. Nech Duch živého a milujúceho Boha použije slová tohto odvážneho mladého spisovateľa a vtiahne nás hlbšie do orientácie a životného štýlu božskej lásky. Nech sa staneme, každý vlastným spôsobom, hrdinami bojujúcimi za lásku.

Brian McLaren

Vianoce 2008

P. S. Chcem vás poprosiť, aby ste Andrewovi spravili láskavosť. Keď prídete na poslednú stranu, niektorí z vás budú sklamaní, že Andrew nezašiel ďalej, a iných bude trápiť, že zašiel príďaleko. Pri čítaní budete mať v mysli svoj kontrolný zoznam a budete čakať, či povie alebo nepovie veci, ktoré chcete počuť. Ak by sa Andrew v tejto knihe riadil vašim scenárom alebo scenárom niekoho iného, neoplatilo by sa ju čítať. Boli by v nej len veci, ktoré už niekto vyslovil. Prečo teda nedovoliť Andrewovi, aby sa podelil o to, čo má na srdci? Prečo si ho nevypočuť, neoceniť, nepoučiť sa?

Úvod

Ked' moji priatelia vyšli s pravdou von

Je utorok, sedem hodín večer. Tak ako to posledný rok robievam každý utorok večer, aj teraz sedím v prvom boxe vedľa dverí svojho obľúbeného bistra a rozprávam sa s mužom, ktorého mám rád ako brata. Bistro sa krčí v rade obchodov v srdci chicagskej štvrte North Side známej ako Boystown. Tvorí ju desať blokov a je plná dúhových vlajok, sexshopov, lemovaná barmi a klubmi, obývaná gejmi.

Oproti mne sedí štyridsaťšesťročný ortodoxný Žid trpiaci AIDS, ktorý sa na sklonku života podujal na jedinečnú úlohu: zistiť, kto je *Ješua* a aký bol pôvodný Boží plán pre jeho život, kým ho nezmarila táto hrozná choroba.

Môj priateľ sa nakazil HIV takmer pred tridsiatimi rokmi a všetci jeho priatelia, ktorí sa infikovali v tom istom čase, sú už mŕtvi. Už dlho je sám, je posledný, ktorého ešte neskolilo to, čo mnohí pôvodne považovali za Boží konečný súd nad gejskou a lesbickou komunitou.

Pred pár rokmi ležal v nemocnici na smrteľnej posteli – mal prepadnuté oči a líca, zažltnutú pokožku a vážil päťdesiat kíľ – a čakal na rovnaký osud, aký postihol tých, ktorých kedysi poznal. Priletela za ním rodina z východného pobrežia a z Izraela, prišli sa rozlúčiť so svojim zhanobeným vnukom, synom, bratom, strýkom a bratrancom. Prešli hodiny, padli slová rozlúčky a začalo sa čakanie na smrť.

Podľa lekárov sa stal zázrak a môj priateľ sa uzdravil. Do očí sa mu vrátil život, na kožu farba a pomaly začal priberať. Žeby ho vyliečil pilulkový kokteil? Dotlačila ho späť do života infúzia, ktorá mu dvadsaťštyri hodín denne pumpovala do žíl silné liečivo? Alebo to mal byť budíček, signál, že Boh má s ním ešte nejaký plán?

Odvtedy sa stretávame každý utorok večer, aby sme hľadali Otcovu tvár a pátrali po tom, prečo tento muž žije a nepostihla ho predčasná smrť.

Žijem v takejto štvrti a bol som povolaný do tohto sveta. Toto sú príbehy, ktoré sa mi stali každodenným životom.

ZAČIATKY

Som heterosexuál, beloch, konzervatívec, evanjelikál a verím Biblii. Vyrastal som v kresťanskej rodine na konzervatívnom predmestí Chicaga a chodili sme do veľkého evanjelikálneho cirkevného zboru. Nechcel som mať absolútne nič do činenia s gejmi, lesbami, bisexuálmi a transrodovou komunitou (LGBT+).

Pri spätnom pohľade na svoju mladosť si nepamätám, že by som o LGBT+ komunite počul v zbore či od rodičov čokoľvek výslovne hanlivé. Homosexualita mi bola jednoducho odporná a rozhodne som sa o tejto téme nechystal do hĺbky rozprávať so svojím kazateľom alebo s rodičmi. Jednoducho som vedel, že moje presvedčenie je správne. Videl som gejov v televízii. Videl som fotky transvestitov v novinách a časopisoch. Prvých devätnásť rokov svojho života som bol najväčším homofóbm mlátiacim ľuďom Bibliou o hlavu, akého som poznal. O gejoch som sa vyjadroval pohrdavo a ani mi nenapadlo zamýšľať sa nad tým, čomu verím a čo hovorím. Gejská a lesbická komunita mi bola ukradnutá a nemal som záujem čokoľvek na tom meniť. „Nepýtaj sa, nedozvieš sa“, „Zíde z očí, zíde z mysle“ – takáto filozofia mi fungovala skvele. Až do letných prázdnin po prvom ročníku na výške.

Vtedy v júni mi jedna z blízkych kamarátok z univerzity povedala, že sa potrebuje porozprávať. Vyslovila to vážne, ale príliš som sa nad tým nezamýšľal. Medzi blízkymi priateľmi sú hlboké rozhovory bežné. Pozvala ma k sebe na večeru. Sedel som na otlčenej pohovke v obývačke a počul som, ako jej v kuchyni viackrát niečo spadlo. To sa na ňu nepodobalo, a tak som sa jej niekoľkokrát spýtal, čo jej je. Keď konečne prišla do obývačky, sadla si hneď vedľa mňa, silno ma objala, ako mala vo zvyku, prudko ku mne otočila hlavu a vyhrkla: „Nikomu to nepovedz, ale som lesba.“

PRIZNANIE

Myslí to vážne?! Snažil som sa dať dohromady a tváriť sa, že som v pohode, ako keby som to celý čas vedel, ale sťažka som dýchal – riadne ma to vyviedlo z miery. Otriasala mnou hrôza, bolesť a nemohol som tomu uveriť. Nevyzerala ako lesba ... Vedel som, že chodila s chlapcami ...

Dokonca ma s *niektorými* zoznámila! O čo tu ide? Pozrel som jej priamo do očí a spanikáril som. Ako zareagovať na niečo také?

Rozochvene som sa nadýchol a vyrazil zo seba: „Tak dobre, čo je na večeru?“

Na druhý deň ráno som sa zobudil s čudným pocitom, akoby mi umrel niekto z rodiny. Pomyslel som si však: *Ak budem dosť dlho predstierať, že mi to nepovedala, môžeme sa priateliť ďalej.*

O mesiac nato mi zavolala ďalšia z mojich dobrých kamarátok. Aj ona mi chcela niečo povedať. Keď som za súmraku prišiel do jej bytu, zasypala ma sprška objatí od ďalších našich priateľov. Celý večer sme sa spolu bavili a bolo nám super. Keď už takmer všetci pospali, vtiahla ma do svojej izby, kde spala jej spolubývajúca. Usadila ma, chytila ma za ruky, pozrela sa na mňa vrúcny pohľadom a takmer nečujne zašepkala: „Som lesba. Vždy som ňou bola.“

Zostal som ticho, lebo som nechcel pred ostatnými spraviť scénu, ale vo vnútri som si pomyslel: *Nie, nie, nie! Prečo aj ona?! Zovrelo mi žalúdok a myseľ mi bleskovo zaplavili otázky: Ako to, že je lesba? Čo mi, došľaka, uniklo? Vie o nej moja druhá priateľka? Vie ona o nej? Je možné, že tvoria pár? Mám na čele nápis „Si lesba? Nepotrebuješ dobrého priateľa?“*

Nezvládal som to. Dvíhal sa mi žalúdok, bolela ma hlava a mal som pocit, že sa povraciam. Zmohol som sa len na to, že som si ľahol a zaspal.

Keď vyšlo slnko, zobudil som sa, rozlúčil sa a v slzách odšoféroval domov. Vedel som, čo hovorí Biblia. Aj moje priateľky to vedeli. A vedeli, že ja viem, čo hovorí Biblia. Ako mám prehliadať obrovského ružového slona v miestnosti a neprestať sa kamarátiť s týmito lesbami?

O mesiac nato som sedel v aute s iným dobrým kamarátom. Bolo to večer pred jeho odchodom na univerzitu na juhu. Kamarátili sme sa od druhej triedy. Boli sme spolužiaci na prvom a druhom stupni aj na strednej. Chodili sme do toho istého cirkevného zboru, mali sme rovnakých kamarátov a venovali sme sa rovnakým športom. Povedal, že sa so mnou potrebuje porozprávať, a ja som žartovne nadhodil: „Nechaj ma hádať. Ideš mi povedať, že si gej, čo?“ Len čo som to vyslovil, rozplakal sa a prikývol na znak súhlasu. Čo som mal na to povedať? Aj mne sa po líkach začali kotúľať slzy, sedeli sme v jeho aute a plakali spolu.

Traja dobrí priatelia počas troch mesiacov po sebe. Začal som sa pýtať Boha, prečo mi dal troch priateľov z jednej komunity, proti ktorej som sa

cielené vyslovoval celé roky. Najbližšie týždne som začal hľadať na toto nepochopiteľné leto odpoveď a pátral som, kde sa len dalo. Nakoniec prišla. Cítil som, ako mi Duch vraví: „Ak chceš nájsť pravdu, musíš ju hľadať sám.“ Vedel som presne, čo to znamená. Zavolať som svojim trom priateľom a povedal im, že sa musíme stretnúť.

Keď sa nám konečne podarilo zísť, nedokázal som udržať na uzde svoje emócie a pocity. Nervózne som zo seba na jeden šup vyšplechol: „Verím, že homosexualita je hriech. Je to rozhodnutie. Môžete sa zmeniť. Idete do pekla. Začnete veľa piť a brať drogy. Budete žiť promiskuitne. Stanú sa z vás mužatky, budete žiť výstredne a raz sa nakazíte HIV alebo pohlavnou chorobou.

A teraz mi pomôžte pochopiť, čo cítim. Pomôžte mi porozumieť.

A áno, ste lesby a gej.“

Debatovali sme do skorých ranných hodín. Jeden po druhom mi vyrozprávali, ako to prežívajú – ako sa snažili vyrovnať s myšlienkami a pocitmi, aké to je mať ma za priateľa, ako nevedeli, či je to správne alebo nie, či sú hriešni alebo nie, či sa tak narodili alebo sa takými stali neskôr, či je to ich chyba alebo Božia chyba. Každý z nich mal svoje odpovede, ale všetci sme si uvedomili, že sme na začiatku cesty.

MÔJ VSTUP DO SVETA LGBT+

Ľudia mi vravia, že moje vtedajšie rozhodnutie bolo najčudnejšie, o akom kedy počuli. V snahe odpovedať na volanie Svätého Ducha som sa rozhodol úplne sa vnoriť do LGBT+ komunity. Mojm konečným cieľom bolo stať sa „najangažovanejším a najgejovejším heterosexuálom na tvári zeme“ (tak som to vtedy nazýval). Vyhľadával som len LGBT+ priateľov, chodil výlučne na LGBT+ akcie a trávil som čas v LGBT+ baroch a kluboch, kde som sa s ľuďmi rozprával, učil sa od nich a počúval.

Udialo sa to počas druhého ročníka na vysokej škole. Minimálne štyri večery do týždňa som s priateľmi chodil do Boystownu. Zašiel som do LGBT+ baru alebo klubu, objednal si pepsi, našiel si kútik, kde som sa usadil, a čakal som na niekoho, s kým sa budem môcť porozprávať. Zakaždým, keď som vošiel do takéhoto podniku, otáčali sa ku mne hlavy a ozýval sa šepot. Nikdy nezabudnem na svoju prvú návštevu takéhoto klubu. Ani nie päť minút po mojom príchode za mnou niekto prišiel